

Mož se po tistem dolgo ni več dotaknil slikarskega stojala. Prej je včasih pristopil, potežkal ljubeče v platno zamotani zavitek in skorajda rekel: »Ko pride tisti trenutek... Počakajmo majčkeno...«

Nekoč me je sredi noči prebudil. »Si dovolj budna?« je šepetal. »Najlepšo obleko ti kupim, ko prideva odtod. Videl sem reko. Mogoče bi se dalo...«

Večkrat na stopnišču srečam visokega oficirja. Ustnice ima stisnjene v predolgo in preravno črto, tako da lahko potem ugibam, ali se je smehljaj ali ne. Ukvarjam se tudi z mislijo, da mu kdaj odkrito namignem, morda pa me le popelje na obzidje.

Zasačila sem moža, da ga zadnje čase zanima maserka. Odvezal je svoj slikarski zavitek. Ko zvečer maserka prečka trg s simboličnim vrčem pod pazduho, čisto onemi; zabavam se tako, da mu takrat zastavim čimveč vprašanj, na vse odgovarja: »Da, da, seveda.«

Tako celo mislim: kar pozabil bo, da bi si izmišljal izhode in lepega dne ne bo hotel iz mesta.

ŠTIRI PESMI

Igor Malahovsky

MREŽNICA 1

Na površini noči
so se počasi zbirala drevesa
in tiho prižigala sveče.
Z njihovih vej se je v
šelestu
spuščalo drobno listje
in se stapljalo z nizko
travo.
Veter se je pozabil na
strehi večera,
zato so plamenčki
neslišno tleli svojo
luč.
In te zazebe okoli vratu,
da ti pokajo žile kot
slama;
pohajkuje s sivino

drobnih oči osušenih
potokov;
le na veji se ziblje
izvirek
črn in
razžira lubje, ki se lušči
in pada na korenine
pod sabo.
Ko se razkaže jutro
debla posrkajo noč
pod lubje,
zadušijo plamenčke
in ostanejo velika,
dotakljiva zvonovom in pticam

MREŽNICA 2

Potem izstopi tiho skozi
priprto lobanjo,
da ne zbudi možganskih celic,
raztrga kapljo tesnobe
med prsti
in odide.

Meso postaja preveliko za vse
nože.
Nikoli ne prideš čez.
Nikoli ne prideš čez.
Preležanina juga.
Drevesa se umikajo médse,
lažejo vejam o deblu in
veliki zemlji.
Iz trebuha gre para na zrak,
rdečkast leži in
ne išče rešitve.
Na začetku ceste čepi vran,
silhueta večera je
tako zelo blizu.
Ni moči v krilih
odleteti
odleteti
čez živalsko dolgo vodo.

Lovke hobotnic se premetavajo
na gladini;
živ ostane le tisti, ki poljubi
lovke,
ki se da umreti
veliki, črni koži in globini.
Povorka v ušesih školjk,
v glavi pasji lajež.
Drobnó
leti z grmade oblakov,
mivka na obali
se počasi vzpenja.

INTRADA

Slišiš premikanje mišic
v steklenem telesu;
mesec še ni vstal,
zvezde so zgrizle alge
noči —
ne puščaj vrat priprtih,
da ne bodo vabila preprih;ov;
na serpentinah ur
visijo trave
izoblikovane v siv
vrt —
ogoli se trenutek
med besedami in tišino,
ko se ustavi veter
na tvoji cesti ¹
prišli so in odšli
a za njimi je ostal
pritrjen
na zgodnjem jutru
tih kamen;
tonejo ribe
s skrhanim srcem
pod goro —
na gladki koži hrbta
se je pojavil ptič;
zasaja kremplje,

da se pokaže
kri;
kaplja za pas,
kaplja za pas,
a krika ni.

DOGODEK

Po tanki stezi
nezaupanja prihaja
žirafa z levjo glavo.
V polsnu se vlečejo
čutni glasovi
v telesu in
te pokličejo po imenu.
Domov prinašaš
pra-dež,
topel in nasičen
s koraki stonog.
Možgani jutra.
na gladkem robu
se prestopa žirafa;
pod njo se odpira
jama penaste megle.
Luči skačejo iz žarnic,
struga je votla
in naplavlja
stekleno ledovino z
oken.
Žirafi spodrsne
in pade čez rob;
lev skoči na teraso
kjer tiho raztrga
telo.
Spolzek dan
z vonjem prvega molka.
Skleroza svetlobe.